

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง พระพุทธเจ้าหลวง กับ วัดอัมพวัน
โดย พระครูภาวนาวิสุทธิ



วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ



วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม

พระพุทธเจ้าหลวง กับ วัดอัมพวัน

www.jarun.org

พระพุทธเจ้าหลวง
กับ
วัดอัมพวัน
พระภาวนาวชิรธิด

๒๔ ต.ค. ๓๒

บทนำ

เมื่อ ร.ศ. 125 ตรงกับ พ.ศ. ๒๔๕๐ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จทางชลมารคจากพระราชวังบางปะอิน เข้าสู่บางเสด็จ เพื่อนมัสการพระนอนจักรสีห์ สิงห์บุรี และเสด็จผ่านวัดอัมพวัน ครั้งนั้น เจ้าอาวาสมีสมณศักดิ์ที่ **พระครูพรหมนครบวรราชมุนี** ขึ้นสีห์ ภาวนาร สังฆปาโมกข์ ท่านสร้างพลับพลา ประดับธงทิวที่หน้าวัด และนำพระสงฆ์สวดถวายพระพรชัยมงคล

พระปิยมหาราชทรงรับสั่งให้นำเรือพระที่นั่งแฉะเข้ามาสนทนากับพระครูพรหมนครฯ สังฆปาโมกข์ แล้ว **พระราชทานพระบรมฉายาลักษณ์ พร้อมทั้งพระราชหัตถเลขา** ว่า **“ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕ จุฬาลงกรณ์”**

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๔ พระภาวนาวชิรธิด (ครั้งเป็นพระปลัดจรัญ) มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน รักษาการ ๑ ปี พ.ศ. ๒๔๖๐ จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาส

ครั้งนั้นพระบรมฉายาลักษณ์ ร.๕ แฉกอยู่บนศาลา วันหนึ่งเกิดพายุใหญ่ หอบกระเบื้องมุงหลังคาศาลาหล่นมาเป็นพัน แล้วพัดพาเอาพระบรมฉายาลักษณ์ปลิวลงแม่น้ำเจ้าพระยาไปด้วย ดุจดาวภูริหาริย์ พระบรมฉายาลักษณ์ ลอยไปลอยมาอยู่บริเวณหน้าวัดในแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นเวลาถึง ๓ คืนแล้ว หลวงพ่อจึงลงไปพบหยิบมาคลี่ดู เห็นเป็นพระบรมฉายาลักษณ์ จึงนำมาใส่กรอบรักษาบูชาไว้ที่กุฏิเจ้าอาวาสตั้งที่เห็นอยู่ทุกวันนี้

ต่อมา **คุณชาย ฤทธิพิพา** ผู้เป็นกำลังสำคัญในการสร้างหอประชุม **ภาวนาฤทธิพิพา** มีความเคารพเลื่อมใสในพระปิยมหาราชเป็นอย่างยิ่ง จึงขอพระบรมราชานุญาตหล่อพระบรมรูป ร.๕ ขึ้น ในวงเงิน ๑๖๐,๐๐๐ บาท แล้วอัญเชิญมาประดิษฐาน ณ หน้าหอประชุมดังกล่าว เป็นสิริมงคลขวัญของวัดอัมพวันสืบมา

ครั้นถึงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๓๒ คล้ายวันเสด็จสวรรคตของพระปิยมหาราชเจ้า หลวงพ่อพระภาวนาวชิรธิดได้เชิญชวนศิษยานุศิษย์ให้มาพร้อมใจกันถวายบังคม หลวงพ่อได้กล่าวนำรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระมหากษัตริย์พระองค์นั้น แล้วบำเพ็ญกุศล สดับปกรณ์ถวายพระพรราชกุศลเป็นกาลพิเศษ ในปีนี้ประธานฝ่ายฆราวาสเป็นผู้นำถวายพระพรราชกุศล ซึ่งทางวัดได้จารึกชื่อไว้ คือ **ม.ร.ว. คณหญิงพรรณเรือง อุตถากร** มารดาของ **ดร.ก้องแก้ว อุตถากร** วิทยาการประจำวัดอัมพวัน
เมื่อวานนี้เป็นวันคล้ายวันสวรรคต ขององค์สมเด็จพระปิยมหาราช มหาบพิตรพระราชสมภารเจ้า ที่เราเฉลิมมิได้
นักเรียนนายร้อย จปร. มาอบรมที่นี้ไม่ทราบกี่พันคน พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียน เรียกว่าโรงเรียนนายร้อย จปร. เมื่อก่อนนี้เรียกว่านายร้อยทหารบก

เราเคารพสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของมหาบพิตร พระราชสมภารเจ้า ท่านเสด็จประพาสยุโรป ทรงเห็นว่า อ้อ! เมืองใหญ่ชมเมืองเล็ก มันจะชอบเอาประเทศไทย เขามีอำนาจทางทหารมาก เครื่องมืออุปกรณ์ทั้งหลายดีกว่าเรา และเราก็เรียนไม่ทันฝรั่ง เขาจึงมาชมเมืองน้ำใจเรา ขอส่วนน้อยของเราไปมีใช้หน่อย

เมื่อก่อนเมืองไทยเรา มีอาณาเขตกว้างขวางถึงกลันตัน ไทรบุรี สิงคโปร์ เสียมราฐ พระตะบอง เวียงจันทน์ เชียงตุง ทั้งสองฝั่งแม่น้ำโขง เป็นของไทยมาแต่เดิมที

ทำไมมีอาณาเขตกว้างขวางมาก ผมเคยสอนนักเรียนนายร้อยว่า เราสูญเสียประเทศไทยไป ๑๔ ครั้ง เหลืออยู่ตอนนี้แค่ ๒ เสีย สูญเสียไปตั้ง ๓ เสีย

มหาบพิตรพระราชสมภารเจ้า ท่านคำนึงถึงเหตุการณ์นี้ ท่านเสด็จยุโรปหลายประเทศ มีประเทศเยอรมัน รัสเซีย และฝรั่งเศส เป็นต้น ทรงใช้พระบรมราชโบายทางการทูตรักษาเอกราชของชาติไทยไว้ได้ครบเท่าทุกวันนี้



เหตุใดจึงเรียกพระบรมรูปทรงม้า โบราณเขาเล่าผมก็ไม่ทราบนะครับ ว่า **ฝรั่งนำม้ามาให้ ทรงตั้งใจจะเอามากัด เอามากินพระองค์ท่าน ม้าของเขาร้ายกาจมาก แต่แล้วกลับสยบให้กับพระพุทธเจ้าหลวง พระองค์จึงได้ทรงม้า** ฝรั่งยอม ยอมกลั้วที่เดียว มีเรื่องเล่ามาอย่างนี้

คนยุคก่อน ไล่ทหารไม่ถูก ต้องไป **เสียค่ารัชชูปการ** ปีละ ๖ บาท แล้วต้องไป**เข้าเดือน** ต้องไปอยู่เดือนหนึ่ง **คือไปเข้าเวรยาม** ทหารนอกเกณฑ์ ความรู้ไม่ค่อยมีกัน แต่มีปัญญานะครับ เพราะมีสมาธิภาวนา เป็นต้น

ท่านทั้งหลายย้อนไปหาปืทวด ย่าทวดว่าจริงไหม ปืทวดไปเข้าเดือนไหม ผมนี้ทัน ปู่เล่า ยายเล่า บอกหลานเอ๊ย คนผู้ชายไม่ค่อยมีอยู่หรอก นี่ต้องให้เก็บข้าวตากเข้าไว้ เพื่อเกิดสงครามนะหลานนะ

ผมนี้ประสบมาเองนะครับ ข้าวสุกเหลือทิ้งไม่ได้ต้องตาก เอาใส่ปับไว้เพื่อเกิดสงคราม นี่ติดมาจากคนโบราณ ถ้าพม่าเข้ามาประชิดติดประเทศไทย เราจะได้เอาข้าวตากใส่ยาม ไปกินตามทาง

มีเงินกลม เงินเหรียญ เงินแบน ผิงหมด ไม่ให้พม่าเอาไป ถ้ารอดตายกลับมาขอเอาไปใช้ ถ้าตายแล้วชาติก่อน เป็นอดีตชาติมา มีผีมาเข้าฝันบอกของคุณไปขุดมา ก็ของของเราเมื่อคราวไปฝังไว้ และเราก็กินของเรามา ถ้าไม่มีบุญวาสนา ไม่ไช้ของเรา ขุดอย่างไรก็ได้ เสียเวลาเปล่า ไม่ไช้ของเรา ไม่ได้ทำไว้ อันนี้เป็นกฎแห่งกรรมนะครับ ใครทำใครได้เขาบอกไว้ชัด **การทหารได้เปลี่ยนมาเป็นยุคใหม่เพราะพระปรีชาสามารถและพระมหากรุณาธิคุณของพระปิยมหาราชพระองค์นั้น** เล็กทาส ก็พระองค์ท่าน เราเป็นข้าเขามาตลอดนะครับ สมัยก่อนเราไปเอาเงินเขามา ๑ ตำลึง ไม่มีให้เขาต้องเอาลูกไปชั้ดดอก จนกว่าจะหมดค่าดอกค่าต้น ไร่ต้นเขาแล้ว เอาลูกไปชั้ดดอก คือ ไปเป็นข้าเขา เอาไปให้เขาใช้อย่างนี้มีมานานตั้งแต่พุทธกาลก่อนโน้น

เอาเงินเขามาแล้ว เรามีนาอยู่ ๒ แปลงทำอะไรต้องยกนาให้เขาไป ทำแบ่งครึ่งกับเขา ทำแทบตายได้ข้าวไม่กี่ถัง แต่เหลือจากนั้นต้องให้เจ้าของเงินที่เราไปกู้เขามาหนี้ครับ ถึงขนาดนั้นนะ ขอฝากไว้ด้วย **ในวันปิยมหาราช** ท่านจะได้ทราบบ้าง สำหรับภิกษุที่เกิดมาไม่กี่ปีนะครับ ๒๐ กาลฝนคือ ๒๐ กว่า ๆ ถ้าแก่กว่านั้นแล้วคงเข้าใจ

ก่อนรัชสมัยพระปิยมหาราช ถ้าจับผู้ร้ายได้ ไม่ยอมรับ ใช้บีบขมับ ตอกเล็บ เขียน โบย และให้ไปเข้าคุกซีโก่ ไก่นอน ข้างบน คนนอนข้างล่าง ไก่ถ่ายมูลลงมาก็กินคน นี่เรียกคุกซีโก่ เอาหนามแหลมไปตอกเล็บ เจ็บขนาดไหน บางทีไม่ได้เอาของเขาไป ก็ต้องยอมรับ **มันทำลายน้ำใจกันมาก**

พระองค์ท่านทราบดินะครับ ที่ทำลายน้ำใจกัน มันเลวร้ายกันมากหลาย ใช้อำนาจปาเถื่อนไปเบียดเบียนจิตใจราษฎร ในเวลาถัดมา เรื่องสมัยเก่ามาเล่ากันใหม่ ถ้าใครเป็นผู้ร้ายไปฆ่าเขาตาย ยกตัวอย่างว่าฆ่าเขาในเขตเมืองพรหมนคร แล้วขึ้นศาลตัดสิน มหาบพิตรพระราชสมภารเจ้าทรงตัดสินเองต่อหน้าพระที่นั่ง ท่ามกลางมุขอำมาตย์ เสนาบดีเป็นต้น ตัดสินประหารชีวิต นาย ก. ศาลมีกฎเกณฑ์ว่า **ฆ่าเขาที่ไหน ต้องนำไปประหารที่นั่น**

ผมมานึกได้เมื่อคืนนี้ เมื่อสมัยผมจำพรรษาอยู่ที่วัดพรหมบุรี ข้างศาลาหลังเก่าเป็นที่ประหารชีวิตนายพลอด ต้องมีเพชฌฆาตมาประหารชีวิตที่นั่น เพราะมาฆ่าเขาตายที่บางงา เป็นคนที่ไหนผมก็ไม่ทราบ

เจ้าเมืองเขาประกาศก่อน ว่าวันที่เท่านี้เขาจะนำนายพลอด มาประหารชีวิตที่นายพลอดมาฆ่าเขาตายที่บางงา ขอให้ประชาชน ราษฎร พลศนิกร โปรดมาดูตัวอย่าง อย่าทำอย่างนี้ต่อไป เอาแต่ระเวนน้ำตระเวนบก ๓ วัน ๓ คืน อย่าเอาอย่างนายพลอด เป็นคนใจร้าย เป็นเวรกรรมของเจ้าพลอด ฆ่าเขาตายที่ไหน ก็ถูกประหารที่นั่น คนก็แห่เรือมาจากพระนครศรีอยุธยา เป็นมณฑลกรุงเก่า แห่กันมาคนล้นหลาม มีคนมาดูเต็มวัดเลย

ก่อนที่จะประหารชีวิต สมภารเล่าว่า หลวงพ่ออัม เป็นศิษย์สายหลวงพ่อกา วัดถ้ำตะโก เป็นสมภารองค์แรกของวัดนั้น ท่านเป็นผู้แสดงพระธรรมเทศนาโปรดนักโทษเรื่องกฎแห่งกรรม อย่าเสียใจเลย เราไปทำเขามา นึกว่าใช้เวรกรรม อโหสิ ตั้งสติ กรรมฐาน

พอฟังเสร็จแล้ว ให้รับประทานอาหารให้อิ่ม จะประหารชีวิตในชั่วโมงต่อไป เครื่องบวงสรวง บูชายันต์อยู่ข้างศาลา คุณยายเล่าว่า เพชฌฆาตสองคนรำ มีชื่อคาเอาดินอุดหู มีเครื่องเชนบวงสรวง มีหัวหมูบายศรี แต่คนลงดาบฟันจริง ๆ อยู่ข้างหลัง อีกคนหนึ่งบอกว่า คิดถึงพ่อแก้วแม่แก้ว คิดถึงพระรัตนตรัยนะ คิดถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ไว้ เดียวก็ตายแล้ว นายพลอดเป็นลมแล้วเป็นลมอีก เขาจึงขึ้นมาจากดินท่า เพราะแห่มาจากอยุธยา



นี่เรื่องจริงนะ ที่วัดพรหมบุรีนี่นะครับ โยมทองดี โยมทองคำ แจ่มยิ่ง เล่าให้กระผมฟังว่า ท่านยังเป็นเด็ก แต่เดี๋ยวนี้ท่านตายไปนานแล้ว คนแห่ไปดูการประหารชีวิตเหมือนอย่างกับงานวัด คนเป็นหมื่นไม่รู้มาจากไหน

ผมเกิดไม่ทัน สมภารท่านเล่าบอกว่า นายปลอดยังอยู่ข้างศาลาเก่าที่เขาฝังนายปลอด ศพยังอยู่ ยังไม่ได้เผา ฝังไว้ลึกมาก ประหารแล้วผลกลงบ่อไป ไม่รู้ก็คนที่วัดพรหมบุรี

เมื่อผมมาบวชแล้ว นายปลอดยังไปเที่ยวเข้าเขาเลย ผมยังไปถามประวัติตอนผีเข้า นายปลอดบอกหมดเลย ผมบันทึกไว้ ผมบวชที่วัดนั้น เดียวนี้หลมผียังอยู่ ผมจะไปชี้ให้ดูเลย ไม่มีใครเอาขึ้นมาเผเลยครับ ไม่เหมือนหลังวัดอัมพวันที่บริเวณต้นมะขาม ผมเผา ๒๐ ศพนะ มะขามจึงกลายสิทธิ์ขึ้นมา นี่แหละเรื่องเก่ามาเล่าให้ท่านฟัง บริเวณต้นมะขามวัดเราก็คเคยเป็นที่ประหารชีวิตนักโทษ มาเป็นเวลาหลายปี ครึ่งกรุงศรีอยุธยาโน้น

เหตุการณ์ผ่านมา ในสมัยพระพุทธเจ้าหลวง พระองค์ท่านให้เลิกหมดทุกอย่าง เลิกประหารชีวิตแบบนี้ อูจาด ประจาน ให้ไปตระเวนน้ำตระเวนบก พระพุทธเจ้าหลวงให้เลิกหมด

มหาดพิตรพระราชสมภารเจ้า พระองค์ท่านได้ทรงให้เลิกทาส เลิกประจานต่อหน้าธารกำนัล ไม่ให้เอาผู้ร้ายประจานตามถนนหนทางอีกต่อไป ขอประกาศให้ทราบโดยทั่วกันในประเทศสยาม ตามพระราชโองการนี้

นี้ยังก่องอยู่ในสไลด์ประสาธ เราควรสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณถวายพระราชกุศลท่าน ขอพระองค์ทรงโปรดรับทราบด้วยณญานวิถิ

ต่อมามีเรื่องอัศจรรย์ ดลบันดาลดังต่อไปนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๐ ผมมาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสแล้ว เกิดพายุร้ายพัดพาหลังคาศาลาหลังเก่ากระเบื้องหลุดเป็นพื้น สายอสนีบาตฟาดเป็นกาไรใหญ่ เกิดอภินิหารหรือเกิดเพราะลมร้ายก็ไม่ทราบ มีพระบรมฉายาลักษณ์รัชกาลที่ ๕ อยู่ที่ศาลาบานหนึ่ง พระพุทธเจ้าหลวงทรงลงพระนามไว้ อยู่บนศาลาการเปรียญ **ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕** เมื่อคราวเสด็จชมมารคบางปะอินมาวัดพระนอนจักรสีห์

สมัยนั้นมีพระครูพรหมนครบรรราชมนีชินสีห์ภานุวัตร (สังฆปาโมกข์) เป็นเจ้าอาวาสวัดนี้ เป็นเจ้าคณะเมืองใหญ่ ยังไม่มีตัวจังหวัดสิงห์บุรี มีเมืองพรหมนคร เมืองอินทร์ เมืองสิงห์ เมืองสรรค์ เมืองสุพรรณบุรี บ้านช้าง บ้านตาล บ้านพรานแสงหา บ้านกุ่ม บางบาล อำเภวิเศษไชยชาญ หัวตะพาน กบเจา ทิยภักดีไปค่ายบางระจัน ดังนี้

ตอนนั้นมีเรือโพธิ์ประจักษ์ เรือเขียว เรือแดง มากหลาย รุ่งกันไม่พัก น้ำก็เต็มฝั่ง ระยะเดือน ๙ เดือน ๑๐ มีพายุร้าย ฝนกระหน่ำ ๗ วัน ๗ คืน ดีเปรสชันเข้ามา **พัดพระบรมฉายาลักษณ์ลงน้ำไป** กรอบรูปไปทางหนึ่ง พระบรมฉายาลักษณ์ผ่นพื้นกลม ลอยไปลอยมา ๓ วัน ๓ คืน น้ำก็ไม่วน

แต่เพราะประการใดเล่า พระบรมฉายาลักษณ์ ไม่ลอยไป ลอยไปได้แล้วก็ลอยขึ้นมาอีก แปลกมาก ผมเห็นกับตา ผมก็ไปลงสร้งน้ำ เพราะครั้งนั้นยังไม่มีน้ำประปา ไม่มีไฟฟ้าใช้ ต้องตักน้ำใช้เองนะครับ มีแพท่าเรือเมลจอตลอดเวลา มีศาลาน้ำเก่า ๆ ๒ หลัง เพิ่งมาสร้างกันใหม่ทั้งหลังเลย

เอาขึ้นไปตักน้ำสร้งที่แพท่า สร้งแล้วผลัดผ้าเรียบร้อย มองเห็น **เฮ้! อะไรวะ ลอยตึบปอง ๆ น้ำก็ไหลลงท่า ไม่ลอยขึ้นมาเหนือน้ำ พอลอยลงไป เดียวลอยขึ้นมาอีกแล้ว ไหลไปไหลมา** ผมก็ตักน้ำใจหีบคุด ผมกลัวจะเป็นผีลอยน้ำ ชาว ๆ ตึบปอง เลยก็น้ำขึ้นมา ขาดหลุดวินหมด ค่อย ๆ คลี่ปะเอาบ้าง

เห็นว่าเป็น**พระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวง**นะครับ ทรงเขียนว่า **ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕** ลงพระนาม **จุฬาลงกรณ์** ด้วยลายพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ผมก็อัญเชิญมาใส่กรอบอยู่ที่กุฏิผม ไปดูได้นะครับ ตั้งแต่นั้นมา วัดอัมพวันก็มั่งคั่งสมบูรณ์มาโดยลำดับ ต่อมาบิดาเป๊ะแก่อายุประมาณ ๔๐ ปี มากับภรรยาและลูก ๑ คน ผมจำไม่ได้ละเอียด ผมยังหนุ่มนี่ เป็นเจ้าอาวาสอายุ ๒๘ ปี พรรษา ๙ พรรษา เดียวนี้เราอายุ ๖๒ ปี มันต่างกันอย่างไรคิดเอาเอง

เขาขับรถ ๑๐ ล้อมาให้เจิมรถ สมัยนั้นถนนไม่มี สะพานบางงาไม่มี ต้องข้ามเรือจ้าง รถต้องไปข้ามท่า และพอตีเขามาสร้างสะพานไม้ จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี เป็นผู้ให้เงิน



วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม

พระพุทธรเจ้าหลวง กับ วัดอัมพวัน

www.jarun.org

ตาแป๊ะแก่คนนี้กับภรรยาของเขาและลูกผู้หญิงอีก ๑ คน มาจากเพชรบูรณ์ ขับรถถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง และหลังบ้านมารถก็มาจอด มีแต่ป่าดงพงไพร หลังวัดมีต้นตาลเป็นร้อย ๆ

ทำน้ำก็มีเรือแคนวน นิลกาฬ เรือเขียว เรือแดง เรือสีเลือดหมู โพธิ์ประจักษ์ โพธิ์พิทักษ์ เรือหลวงนายฤทธิมาที่หลัง นี่เรื่องเก่าเล่าถวาย และผมก็มาเจริญใจให้

เด็กหญิงลูกสาวชื่ออะไรจำไม่ได้ อยู่ชั้นประถม ๓ นะครับ จะขึ้นประถม ๔ เป็นเด็กแก่น ๆ ผัวมัวไปทางโน้น **เด็กนั้นขึ้นไปที่นั่งผม เอาข้อดัดไปเขียนรูปพระพุทธเจ้าหลวง และกับบอกกับเด็กที่ประชุมว่า พระสังข์ทอง เหมือนกับที่เคยดูละครมา ใช่ฎาอย่างนี้ คือพระสังข์ทอง**

ผมก็มัวไปเจริญใจ กลับมาเด็กตื่นเลยนะครับ ดันตั้ง ๆ ไป แล้วก็ลุกขึ้นนั่งสับสนหรี กินหมาก ทำปากยื่นปากยาว ผมก็ถามว่า **“ทำอะไรนะ”**

เตี้ยก็บอก ลูกไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย มาเสียคนที่วัดอัมพวันซะแล้ว เขาก็ขัดสมาธิ ทำท่าประทับทรงแล้ว ผมก็ถามว่า **“เป็นใครหรือ”**

ท่านตอบดีมาก **“โยม! โยมรู้แล้ว พระคุณเจ้า จำโยมได้ไหมละ”**

เราบอกว่า **“เฮ้ย จะทำอะไรได้ละ อีหนู”**

“ไม่ใช่หนูนะ”

เอ! เราจะต้องว่าจริงหรือเปล่า ที่เข้าประทับทรง

เด็กเข้าทรงก็ชี้หน้าไปก็เตี้ยบอกว่า **เสียงลูกให้ดี ๆ นะ ลูกคนนี้มีบุญนะ** นี่ พ.ศ. ๒๕๐๐ นะครับ ผมจดไว้ทุกข้อ แล้วผมก็ทำไม่ไหวขึ้นมาว่า **“เอ! ดวงวิญญาณอะไร มาเที่ยวเข้าวุ่นวายเหลือเกิน”** แล้วผมก็ถามว่า

“พระมหาพิตรพระราชสมภารเจ้า ถ้าเป็นจริงนะ พระองค์อยู่ที่พระบรมรูปทรงม้าหรืออยู่ที่ไหนกันแน่”

ไม่มีเสียงตอบ กลับถามว่า **“พระคุณเจ้า เมื่อเข้าอยู่ที่ไหน?”** พูดอย่างกับผู้ใหญ่

บอกว่า **“เมื่อเข้าอาตมาฉันเข้าที่ลพบุรี”**

“เพลอยู่ที่ไหน?” เสียงถามต่อ

“เพลฉันที่ร้านเจแปน ชามทอง สิงห์บุรี”

“เตี้ยนี่อยู่ที่ไหน?”

“เตี้ยนี่อาตมาก็อยู่ที่วัดอัมพวัน”

“โยมก็เช่นเดียวกัน”

แหม! เราเลยเลิกถาม ตอบแล้วเลย และพูดสั้น ๆ ให้ฟังว่า

“พระคุณเจ้าอดนะ เอละ ก่อนจะบอกนี่ บอกเตี้ย แม่เขาก่อน “เสียงลูกให้ดี จะเป็นใหญ่เป็นโต”

ตาเตี้ยบอก “โอ! เป็นไปไม่ได้ อ้อจันนะ มีรถคันเดียวก็รับจ้างเข้าแทบตาย ลูกสาวคนนี้เป็นใหญ่เป็นโตได้อย่างไร” เป็นจินนอกพูดไทยไม่ชัด ผมจดไว้เลย เตี้ยนี่หมายคนนี่จบปริญาเอกแล้ว และมีครอบครัวอยู่ทืออเมริกา

“นี่พระคุณเจ้า โยมจะบอกอะไรนะ จดนะ ท่านจำไว้ละ”

ข้อ ๑. ที่วัดนี้จะเป็นแหล่งที่มาของราชการ จะมีหอประชุม ใน พ.ศ. นั้น พ.ศ. นี้ บอกชัดเจนมาก

ข้อ ๒. ที่จำได้แน่ชัดอีกข้อหนึ่งคือ พ.ศ. ๒๕๓๐ เจ้าประคุณสมเด็จพระอาจารย์ชวีโร จะมาประทับในโรงอุโบสถของท่าน และโบสถ์ของท่านจะต้องสร้างใหม่ เป็นรูปทรงแบบไหน ผมจดไว้หมด

ข้อ ๓. จะมีสำนักขึ้นมาเป็นอย่างไร ผมจด ไม่ต้องเล่าหรอก มันปรากฏอยู่แล้ว

ข้อ ๔. จะมีหลวงปู่แสง (เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระพุทธมาจารย์โต พรหมรังสี) พ.ศ. ๒๕๓๐ จะมีผู้ศรัทธานำมาถวายแหม! น่าคิดพิจารณา ผมจดบันทึกไว้ทุกข้อนะครับ

ข้อ ๕. ในเวลาถัดมา วัดนี้จะแปลงสภาพ ข้างหลังจะเป็นข้างหน้า ข้างหน้าจะเป็นข้างหลัง ผมก็จดไว้ เป็นจริงเลย เห็นไหม

หลังวัดเป็นป่าดง กลายเป็นหน้าวัด ข้างหน้ากลายเป็นหลังวัดไปเสียอีกแล้ว คือเป็นแม่น้ำ ไม่มีคนเดินเข้า นี่พระพุทธเจ้าหลวงนะครับ

พอถึง พ.ศ. ๒๕๓๐ โยมเล็ง โยมผ่องศรี โยมบุญ สองสามีภรรยาร่วมทุนกันสร้างหลวงปู่แสง เป็นอาจารย์สมเด็จพระโต วัดมณีชลขันธ์

โยมเล็ง โยมผ่องศรี เกิดนิมิต หล่อหลวงปู่โต พรหมน้อมนัตที่กล่าวว่า

“ญาคูณ ร่ายอาข่อง พี่น้อง ร่ายอาคา”

พระครูภาวนาวชิรวิทย์ (หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม)

วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี 16160

โทร. 0-3659-9381

หน้า 5/6

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้จัดทำโดย webmaster@jarun.org
ติดต่อและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม info@jarun.org



“พญา ๑ กำมือถือขุมตม จมสลัดน้ำมันตลบบนหัว เพื่อขับไล่ไสส่งเลสที่หมองมัว ออกจากตัว ไปไกลเยือกเย็น” หมดกิเลส ตัณหาใจมีสุข อาจจะออกจากทุกข์ได้ หลวงปู่โต ท่านบอกจริงครบทุกประการ ก็นำมาถวายไว้ในโรงอโบสถ์ อยู่ต่อมาสองวัน เด็กที่นครสวรรค์มาบอก เด็กวิทยาลัยครูมาบอก หลวงพ่อ หนูฝัน ไปว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์โตองค์ที่อยู่ในโบสถ์นะ ท่านไปบอกหนู บอกว่า “ให้ไปบอกสมภารที่ เราไม่ได้อยากอยู่ในโบสถ์ มันข้ามหัว ไปข้ามหัวมาทุกวัน อยากจะอยู่กุฏิธรรมดาเล็ก ๆ ก็ได้ ให้เอาออกจากโบสถ์ไป อยู่ในโบสถ์นี้มาข้ามหัวเราทุกวัน เดินผ่าน ไปผ่านมาทั้งพระและเณร”

แหม! เราหนึ่ง เราอยากเอาไว้ในโบสถ์ หนักเข้ามาบอกอีกหลายเจ้า ผมเลยสร้างวิหารไว้ขณะนี้ นี่พระพุทธเจ้าหลวงบอกนะครับ และก็จัดไว้อีก เมตตาธรรมของวัดจะมากอีก ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือนเข้าวัด ผมไม่เชื่อ วัดอัมพวันเป็นวัดป่าไม่เจริญ มีพระ ๘-๙ องค์ ใครเขาจะมา นี่มาหมดแล้ว

หอประชุมใหญ่เกิดขึ้น ศาลาหลังเบ้อเริ่มเกิดขึ้น ศาลาของท่านจะมี ๕ มุข ผมจัดไว้ ข้างเขาออกแบบมี ๕ มุขจริง ๆ ตรงตามที่ผมจัดไว้

ต่อไป เมตตาธรรมแห่งน้ำใจจะหลั่งไหลมาอีกมากมาย จะมีเจ้าแม่กวนอิมมีคนนำมาให้ พร้อมกับปูโคมการก็จะจะมี พร้อมสรรพทุกประการ พระสีวลี พระปางพุทธลีลา จะมีที่วัดของท่าน ผมจัดไว้เลยนะครับ

ยังอยู่อีก ๒ ข้อ ผมยังประกาศไม่ได้ ท่านห้ามพูด นี่พระพุทธเจ้าหลวงนะครับ

ในเวลากาลต่อมา ท่านพลตรีสามารถ ไวยวานนท์ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี พ.ต.อ. ประจันต์ พราหมพันธ์ ผู้กำกับการตำรวจลพบุรี มาตอนหลังเป็นใหญ่เป็นโตหมด เดียวนี้เกษียณหมดแล้ว สมัยนั้นมาที่นี้เป็นประจำ มาช่วยกันสร้างโบสถ์ สมัยพระนารายณ์มหาราช พวกลพบุรีมาช่วยสร้างมากกว่าสิงห์บุรีนะครับ นี่เป็นกฎแห่งกรรมอันหนึ่ง

ผลสุดท้าย พล.ต.ต. สามารถ ไวยวานนท์ เคยเป็นทั้งทหาร ตำรวจ เป็นทั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านก็กราบมนัสการว่า **“หลวงพ่อดูครับ ผมขออะไรสักอย่างได้ไหมครับ หลวงพ่อจะให้ไหม? ขอพระบรมฉายาลักษณ์ไปอัดแจก”** “ตกลง”

ก็นำไปถ่ายที่อำเภอรอบบรี เป็นภาพขาวดำ ถ่ายไว้มาก เขาให้ไว้แจก พอตีพิมพ์นิตยสารจักรยานไป รถก็ไม่มี เรือก็ไม่มี ใช้จะไปรับรูป พอไปถึงฝนตก ก็เลยฝากเขาไว้ เข้าถึงจะไปรับ

กลางคืนเกิดไฟไหม้ลูกในบ้าน สองสามีภรรยาลุกช่วยกันดับไฟ ใหม้ที่รูป สาดน้ำกันเสียแยะเลย ปรากฏว่าเป็นไฟปลอม เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นของอะไร ก็เอามาไว้ที่ระเบียงข้ามไปข้ามมา ก็เลยจุดตะเกียงดูว่าเป็นอะไร ตอนเช้าเขาถาม **“หลวงพ่อดูอะไรอยู่ในถ้ำแสงไฟลุก ได้”** เขาเลยขอไว้ ๑๐ ภาพ แสดงอภินิหารอย่างนั้นครับ ต่อมามีคนจีนที่กรุงเทพฯ เคยอยู่ที่สิงคโปร์ มาขอถ่ายรูปสี ภาพที่รัชกาลที่ ๕ พระราชทาน ปรากฏว่าถ่ายไม่ติด ต้องจุดธูปเทียน บอกกล่าว จึงถ่ายติด

พอไปทาบล้อก็ ๗ ก็แตกอีก ต้องบอกกล่าวและทำพิธีบวงสรวง บล็อกดีขึ้นมาทันที่สี่ตีขึ้น เขาเห็นอภินิหารอย่างนี้ เลยทำถวายฟรี ไม่คิดเงิน แต่ขอไปแจกญาติพี่น้อง ๓๐๐ แผ่น

วันนี้ขอยุติไว้ก่อนนะครับ เดียวท่านจะได้ออกมิตบทบาตกัน ขอความสวัสดีจงมีแด่พระเถระภิกษุณวกะ โดยทั่วหน้ากันเทอญ...

.....